

matko! kup mi zieloną sukienkę
matko! ja też chcę chodzić w zielonej sukience

czyż mogę dłużej tak błdzić po mieście?
wiesz to w kurytarzu skwarne go dnia się stało
ach nie całuj mnie mamgo i ty droga nie pieść mnie
w szatni zamiast palta zrzuciłem z siebie ciało!!

zdarłem z siebie ciało własne i czerwony cały
czapkę włosów wydarłem z głowy jak indjanin!
a ludzie we wstąg sukienkach wbijali we mnie gały
szepcząc jaki zręczny a jaki strój barwny na nim!

paniel! panowie! ja nie jestem zręczny wcale
ja nie myślałem że to wszystko odbywa się żartem!!
łyśy krwawy dymiący tańczę na karnawale
na który wy nie płacąc wdarliście się gwałtem!

każdy z was zachował sobie łachman wstęgi
jaskrawy tren wlecze za sobą wesoły
ale widzę ze zgrzytem zamykają się szczęki
LEKU który was chwyta za zielone poły

o sędziowie opuśćcie swą wygodną lożę!
prokuratorze gdyś cię ujrzał na spacerze z twą żoną
z uśmiechem i z pośpiechem uderzyłem cię nożem
i zdarłem z ciebie twą suknię, twą wstęgę zieloną

bo powiedzcie, powiedzcie czy ta ziemia cała
nie nam wszystkim oddała swój czarny bochenek!
ach kiedyż tylko w czerwonym blasku ciała
zatańczymy z sobą wreszcie bez wszelkich sukienek!!

o karnawale równości! o wolności łuku!!
dżdżem krzyków go obrzućmy — tych radosnych kul
kiedy skomlać po głów naszych będzie zmykał bruku
lęk o swoje — najstarszy wieczny ludzki ból!